

тани разказитѣ, за да поправи грешкитѣ. После отиваше да ги вземе. А понѣкога чакаше докато писателѣтъ поправи грѣшкитѣ. Както поправѣше, писателѣтъ винаги разпитваше Янка за въ кѣщи, за училището, не му ли е тежко, като учи преди обѣдъ, а следъ обѣдъ работи въ печатницата . . . Янко обикна стария писателъ и съ радостъ отиваше при него. И ето сега той ще нареди едно негово разказче, ще му го занесе да го поправи и ще му каже, кой го е редилъ.

Янко почти тичешкомъ отиде при крайната полегата маса, дето въ малки преградки го чакаха оловнитѣ букви, излѣни като изпъкнали печатчета. Той взе компаса — една малка желѣзна плочица, оградена отъ три страни, разтвори рѣкописа и буква по буква нареди заглавието — „Малкиятъ помагачъ“.

Янко прочете първото изречение отъ „разказчето“, после второто, третото . . . и забрави, че трѣбва да нарежда. Той прочете цѣлото разказче и остана като замаянъ. Въ това време чу, че нѣкой шепне до ухото му:

— Какво ти е, Янко? Защо не набирашъ? Ти като че плачешъ?

Янко се съвзе. Печатарѣтъ, що работѣше до него, го гледаше учуденъ.

— Нищо не ми е, бай Димо, — отвърна Янко и изправи глава.

Той стисна здраво компаса, и ржката му заснова чевръсто надъ преградкитѣ съ буквитѣ.

До вечерята Янко нареди буква по буква цѣлото разказче.

II.

На другия день писателѣтъ Благовъ пишеше на работната си маса.

Нѣкой почука.

— Влѣзъ! — рече писателѣтъ.

Вратата се отвори. Влѣзе Янко.

— А, ти ли си, Янко?

— Коректури нося, господинъ Благовъ.

— Дай ги.

Писателѣтъ пое листовѣтъ съ отпечатьцитѣ, разгъна ги и се позасмѣ.